

DIVADELNÍ DĚČÍN 4

KVĚTEN
2007

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

Přehlídka ještě nekončí

Bilanční rozhovor s ředitelem Městského divadla Děčín Petrem Michálkem

Petre, pane řediteli, co jsi očekával od festivalu, aniž bys věděl, co přijde?

Očekával jsem festivalovou atmosféru, která přišla. To je ten ruch, ta organizace a to nečekané.

A to nečekané?

To znamená jednak řešení situací, které nejde dopředu předvídat, a pak jsou to osobní setkání. Třeba s Jasankou a dalšími... se Slavičinem. Nečekané bylo, a uvědomuji si to poprvé až teď, a nikdo z vás to nemohl vnímat, je to, co udělal festival se zaměstnanci divadla. Běžně fungujeme v řádu a ve stereotypu - já jsem pan ředitel a oni jsou zaměstnanci... A najednou byl festival mimo pracovní dobu, mimo povinnosti... a ti lidé byli najednou spolu... to jsem si ani nedovolil přát... to byl pro mě moc hezký zážitek. A taky jsem byl nadšený, že chodili Děčínáci. I v dešti.

Zhodnotil sis už festival pro sebe?

Jsou to zatím jen střepy. Rád

bych se soustředil na ty pozitivní, negativní bych pojmenoval až s odstupem. Nemyslím si, že jsou zásadní, ale musíme je analyzovat, aby to příště bylo lepší. Rozhodně jsem si červeně poznamenal do zápisníčku, že tu chyběla vegetariánská strava. A rád bych zlepšil komunikaci mezi hosty - jednotlivými návštěvníky festivalu a divadlem.

Mohl bys říct, jaké představení Tě na přehlídce zaujalo, nebo se Ti naopak nelíbilo?

To je další překvapení - na přehlídce jsem jezdil jako porotce a teď jsem zjistil, jak moc jinak se na představení dívám, když porotcem nejsem, byť jsem stále tím stejným Petrem Michálkem. Asi jsem čekal víc špeků, víc superzážitků... Za špek bych vlastně označil až dnes výkon Veroniky Týcové (role Liz v inscenaci Liz a Betty). Ale s úrovní představení jsem samozřejmě byl spokojený moc.

Znamená to ano pro příští rok?

Já myslím, že jo. Ale - na tomto

„jo“ se musí podílet všechny tři strany. Já jsem ta jedna strana, další je Artama a ta třetí jsou Děčínáci.

Co čeká divadlo v nejbližších dnech po skončení festivalu?

Bylo to trochu hektické období, kromě normálního provozu teď končí přehlídka a vrcholí přípravy městských slavností, které začínají 16. května. Divadlo je jedním z několika prostor, kde se budou odehrávat, a já jsem se navíc stal letos poprvé jejich organizátorem.

Přijedeš do Třebíče?

Ano, přijedu na zahájení. Měl jsem být původně v porotě, ale protože musím být v Děčíně kvůli slavnostem, tak jsem to musel zrušit. Do Třebíče se vrátím zase v neděli. Festival nekončí teď, ale skončí až vyhodnocením v Třebíči, a pro mě skončí až analýzou zpětné vazby.

**PS: Rád bych poděkoval Valto-
vým v baru a DS Karla Čapka, který se
staral o soubory.**

-jasanka, luna-

JAK SE VÁM V DĚČÍNĚ LÍBILO?

aneb klady a zápory prvního ročníku přehlídky, viděné očima jejich účastníků

RUDOLF FELZMANN

Já jsem se hrozně bál, jestli bude dobrá návštěvnost - ta mě příjemně překvapila, takže to je jeden velký plus. A pak jsem hrozně rád, že je to všechno zorganizované tak, že tenhle barák naprosto funguje. Mám o to větší radost, že jsem byl u toho, když se kdysi malovaly jeho plány.

Abych se přiznal, mínus nemůžu žádný najít. To ne, že bych byl takový snílek, já jsem vždycky opatrný v tom, co se stane, ale ono se zatím nic zlého nestalo, takže tady žádný mínus není.

MIRKA CÍSAŘOVÁ

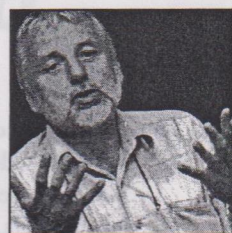

Nádherné zahájení přehlídky s tónem. A vůbec veškeré vstupy pana ředitele divadla Petra Michálka byly skvělé. Také hotel Andy je vynikající... balkón s výhledem na synagogu. A ještě jeden výhled - z Pastýřské stěny.

V Děčíně není mínusů...

MILAN SCHEJBAL

Člověk tady cítí, že je tu divadlo. Myslím tím nejen budovu, ale i duch divadla včetně diváků, zázemí, prostor pro hraní i pro diskuse a mnoha dalších věcí. To je pro mě zcela zásadní. Duch divadla je zde daleko větší než v Poděbradech. Týká se to i návštěvnosti, protože v Poděbradech nebyla výjimka, že jsme tam seděli porota a Vondruškovi. Tady se vždy sešel přijatelný počet diváků, který bylo v Poděbradech možno vidět jen na nejnavštěvovanějším představení.

Netýká se to organizace přehlídky jako takové, ale cítím na rozborových seminářích značnou převahu energie negativní nad tou pozitivní (z mého pohledu je žádoucí, abychom se dopídili něčeho pro obě strany smysluplného). Ale třeba je chyba na naší straně...

NAĎA GREGAROVÁ

Prostory, osobnost pana ředitele divadla, péče všech pořadatelů a celková atmosféra.

Jediné mínus... falešná stopovaná s fialovými praporky pro ty, kteří byli ubytováni v penzionu U kaple. Fialová stezka byla totiž předčasně zničená - deštěm nebo děčínskými obyvateli...

JAN ŠOTKOVSKÝ

Neukojitelná touha Petra Michálka po diskusi.

Neukojitelná touha Petra Michálka po diskusi.

REDAKCE ZPRAVODAJE

Skvělé technické zázemí, postele hned vedle redakce, všichni se o nás skvěle starali. Děčín je úžasný, přestože ho kvůli abnormálnímu pracovnímu nasazení známe jen díky občasným pohledům z okna redakce.

Kuchaři v divadelním klubu zřejmě netuší, že existují vegetariáni, my to tak trochu tušíme (že, Jasanko?).

IVO MIČKAL

Byl jsem na řadě přehlídek, ale srovnávat nechci. Děčínská přehlídka má svou osobitou tvář, mám z ní dobrý pocit. Nesetkal jsem se tu s žádným problémem. Malý postřeh: všiml jsem si, jak se všude neustále uklízí. Když je energie a zájem intenzivně udržovat pořádek a čistotu (přirovnat se to dá k pověstné třešni na dortu), určitě je v pořádku i to ostatní, třeba i důležitější.

SIMONA BEZOUŠKOVÁ

Ředitel Petr Michálek, Městské divadlo Děčín, porota a Zpravodaj. Díky!!!

Ať se snažím, jak se snažím, nemůžu na nic přijít. Hurá! (Snad jen, že neuvidím Velkou cenu Španělska)

ŠOTEK VRACÍ ÚDER

Říkal jsem si stále, není to tvoje věc, ať si to vyřeší děčínský magistrát. Je to koneckonců prakticky tvůj spolužák, kdysi jste spolu porotovali, zaslouží si spíš soucit než odsouzení... Ale nakonec mi došlo, že to bude i pro Petrovo dobro, když se jeho problém začne řešit, než se stane ohrožením pro celé ochotnické hnutí a jednu z jeho nejprestižnějších přehlídek.

Když jsme mu s Milanem Strotzerem pomáhali pašovat do divadla láhve vodky pod Amatérskými scénami do šefovské kanceláře, aby se to utajilo před jeho zaměstnanci, ještě jsem si stále říkal - i alkoholik (kterému zaměstnanci místní záchytka již říkají důvěrně „Peťánek“) může být dobrým ředitelem divadla. Ale totální výpadky paměti, kdy si už ani neuvědomuje, že porotu už jednou děčínskému publiku představil a činí tak před každým představením znovu, mě začaly znepokojovat. Stížnosti publika, že laciná bramborová kořalka, kterou pálí ve vlastní kanceláři na přístroji maskovaném za kopírku, z něj páchne při zahajovacích pro-

sloveh až do čtvrté řady, mě pak téměř vyděsily. Ale stále jsem byl schopen odpustit mu i halucinační monology pronášené na seminářích v silně delirantním stavu, v nichž mu všechny inscenace připadají jako jedna báseň.

Když jsem však ráno otevřel Zpravodaj, došla mi hloubka podlosti, jíž je schopná jeho chorá mysl. Aby alespoň po dobu přehlídky odvedl pozornost od svého problému, napsal sloupek, v němž vylíčil jako alkoholika mě. A ukončil jej přáním, aby se na mě všichni dívali na semináři, zdali si dám doušek červeného. Je to logické - pak by totiž užaslé zraky auditoria nehleděly na něj, an si notně přihýbá z láhve becherovky, skryté pod klavírem - proč by jinak ostatně vysedával zastrčen v koutku u tohoto hudebního nástroje.

Nechtěl jsem, Petře Michálku, publikovat tady beztak již veřejná tajemství. Píši to proto, že bychom tě všichni chtěli zase vidět se sklenkou minerálky, rozesmátého a šťastného. Protože bychom chtěli zpět svého Peťánka.

Jan Šotkovský

„Já nejsem alkoholik,“ přesvědčuje Petr Michálek notorickou fenu Lotu, tobo času opilou jak doga.

KDE JÍST? KDE PÍT?

aneb jak pro vás redakce Zpravodaje
bledá to nejlepší

Kde jíst? Kde pít? Hlavně ale jít dál! Z Děčína až do Třebíče, ale nejdřív... Jít za řeku, jít na druhou stranu města, přejít most a vidět další část Děčína! Přesly jsme a prošly jsme se. Tedy, za řeku jsme se vydaly a kochaly se pohledem nejen na zámek, Labe a skály, ale také jsme se kochaly trochu jinak... ochutnávkou vín!

Švandrlík František nás najednou odchytil na naší túře po druhé straně řeky se slovy: „Jdete k nám na ochutnávku vín?“ Pozvání se nedalo odmítnout, a tak jsme si pochutnaly na několika různých odrůdách Müllera.

I vy přijďte ohodnotit vinaře. Společnost „Plná číše“ pořádá další ochutnávku vín (Rulandské šedé a Rulandské modré). A nabídka vinných sklepů? Kutná Hora, Velké Žernoseky, Kraus Mělník, Lobkowiczské zámecké vinařství Roudnice nad Labem, Kovacs, sv. Tomáše Malé Žernoseky, Chrámce, ČZU Kartuziánský lis, Habřina a Blatel Blatnice pod sv. Antonínkem. Děčínským tedy radíme - přijďte ve dnech 15. a 16. června do budovy Českých přístavů!

A ostatním, kteří jsou zde na Celostátní přehlídce činoherního divadla a jen projíždí, doporučujeme před odjezdem navštívit Café Parolod, kde je polo-lod - výborná obsluha, káva a neuvěřitelné marcipánové překvapení rovnou za mostem, rovnou za nose. Jako na lodi a ještě s cukrárnou... ach. Dále snad jen pro zajímavost Škuner, Kotva, U přístavu, a tak dále námořnický... A pokud se nenatáhnete rovnou při vstupu na loď Katharina von Bora, můžete se natáhnout přímo na ní na lehátku a opalovat se. Vše na druhé straně řeky a při návratu můžete zaskočit do podniku LA BOBO v barvě divadla - tedy oranžový bar, kde si můžete dát guláš s chlebem a rumem.

Přesly jsme nyní nejen zpátky řeku, ale také budeme muset přejít z jedné části přehlídky do druhé. A tak vy, co musíte jet do Třebíče, přejeme vám šťastnou cestu, a vy, co jet nemusíte, zajděte si na víno... (pro mě za mě klidně i z Kobylí) a nezapomeňte projít bránou do hospůdky BIO-GRAFFS, kde podle všeho nebudou mít bezlepkové pivo, ale kolem čtvrté ranní hodinky se tam dá docela příjemně popíjet cokoli. A tančit a jít dál, jít ku předu! Roztančené chvíle přejí

vaše Gurmetky Žízňivá a Připitá

Intelligentnější odpověď neexistuje

*Rozhovor s Jakubem Zindulkou a Jiřím Untermüllerem, režiséry představení
Kočár nejsvětější svátosti.*

Měli naspěch, hned po rozborovém semináři hnali soubor zpátky do Plzně, večer je totiž ještě čekala zkouška na blížící se premiéru Ženitby. Je to tyran, říká o Jakubovi Jiří. Jakub si ale o svém kolegovi myslí totéž.

Jak se cítíte po semináři?

JU: Bylo to v klidu, příjemný.

JZ: Nemám k tomu zásadní připomínky, v podstatě to byla chvála.

Hrálo se vám v Děčíně dobře?

JZ: Myslím si, že se jim hrálo docela dobře, my jsme zvyklí na menší divadlo a kupodivu se zdá, že jim víc svědčí, když hrají ve velkém prostoru... Ale trochu málo publika, je to takové kruté, hrát jen pro pár lidí.

JU: Trvalo jim asi pět deset minut, než to ohmatali, smysly a hlasivkami, a když došlo na to podstatné, tak

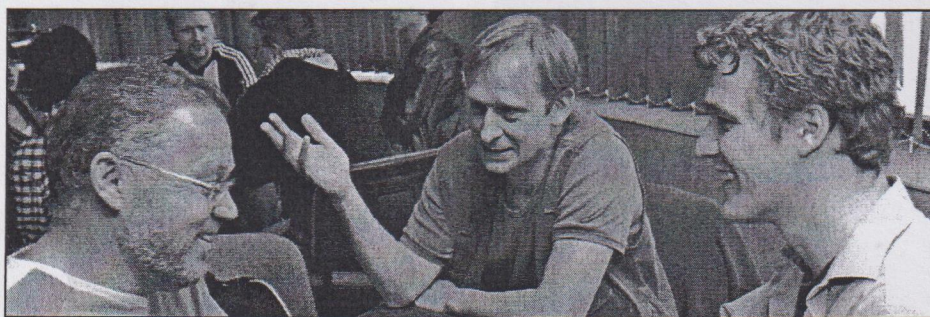
což jsou převážně lidi z profesionální operety, a tam to zase šéfuje pan doktor Untermüller. Plzeňská neprofesionální scéna provozuje Divadlo Dialog, a aby se to pletlo, tak je tu ještě soubor Dialog, což je historická propletenina jiných souborů. Výsledkem je to, že se v poslední době začínají ty soubory různě ještě více proplétat.

Proč jste si vybrali tuhle hru?

JU: Byl jsem vyzván Jakubem, abych vymyslel, co bych zrežíroval s částí jeho souboru. Tuhle hru jsem přinesl jako první, sám jsem v ní dvakrát hrál, pokaždé jinou roli. Myslel jsem si, že to bude odmítnuto a já budu hledat dál, ale zalíbilo se to, tak jsme to začali dělat.

Proč se zalíbila?

JZ: Je pěkná. Na to inteligent-

už byli rozehraní.

V programu jste uvedeni oba v roli režiséra. Jak se režíruje ve dvou?

JZ: Děláme to každý zvlášť. Nesedíme jako tandem v hledišti. Tohle režíroval nejprve především pan kolega, ale protože už se potom tak trochu nestíhalo a já jsem zvyklý víc pracovat s těmi herci, protože jsou ode mne ze souboru, pan kolega má jiný soubor, tak jsme to pak dali nějak dohromady, on vyrobil koncepci...

JU: ...já udělal to makro...

JZ: ...a já udělal mikro, opravoval herecké výkony...

JU: ...lupénkovou pilkou...

JZ: ...a smirkovým papírem.

Takže vy nepatříte oba mezi SPODINU?

JZ: V Plzni je to komplikované. Existuje tam Plzeňská neprofesionální scéna, kde je čtrnáct divadelních souborů. Jeden z nich je také můj soubor SPODINA. Pak je tam také soubor, který se jmenuje Červený kohout,

nejší odpověď neexistuje.

JU: Je brilantní. Poskytuje velmi dobrý prostor pro herecké výkony. A my si myslíme, že máme soubor, který je schopen se zhostit takovýchto těžkých úloh.

Za osm let působení jste realizovali deset inscenací. Byly žánrově podobné této?

JZ: Nikoliv, my jsme žánrově poněkud rozkročení. Jestli si vůbec ještě dobře vzpomínám, tak jsme dělali Minikomedie, což je něco úplně jiného, dělali jsme Na dotek, Norway Today, Rakovnickou vánoční hru, Loupežníky na chlumu od Peřínové... Teď dvacátého sedmého budeme mít premiéru Ženitby. (Kolem prochází herečka Olga Ženíšková, která v inscenaci ztvárnila postavu Kamily Pericholové)

JU: To je ta, co všechny ovládá!
Je to tak i u vás v souboru?

JZ: Souboru přeci jenom ještě stále velím já.

Prosper Merimeé: KOČÁR NEJ-
SVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI
SPODINA (SPOlek DIvadelních
NAdšenců) Plzeň
režie: Jiří Untermüller

CHATROOM

*aneb co se o představení říká v cyberpro-
storu mezi foyer a šatnou*

Brilantní slovní i neverbální přestřelky. Výborně jsem se bavila, i když v tom je možná kapka ženské poťouchlosti.

Kateřina Woláková, Velvary

Ať jsem dělala, co jsem dělala, neubráníla jsem se srovnání. Vybavil se mi Jan Werich ve stejnojmenné televizní inscenaci a při té vzpomínce mi snaha herců na jevišti přišla místy teatrálně exaltovaná.

Jana Štrbová

Zaujala mě představitelka hlavní role, jinak jsem místy tápal a tápal a tápal...

Luboš Fleischmann, Stochov

JU: Ano, je to pravda.

Ocitli jste se někdy v podobné situaci jako Andreas de Ribera – byli jste manipulováni ženou?

JU: Já ne.

JZ: Já samozřejmě ano.

Ne zcela jasně sdělené téma inscenace

Inscenace Divadla na Vísce z Hořovic vychází z předlohy Petera Shaffera *Equus*, kterou pro potřeby souboru upravila režisérka Slávka Hozová a soubor ji uvádí pod názvem *Equus 06*. Shafferova hra je psychodramatem o střetu dvou světů - toho odcizeného a toho plného bolesti a vášně. O tom, že psychiatr může někomu pomoci a zbavit ho bolesti, ale zbaví ho současně i vášně. V původní předloze neléčí psychiatr dívku, ale chlapce a v průběhu tohoto léčení se stává v podstatě hlavní figurou, kdy si prostřednictvím tohoto chlapce definuje své problémy a klade otázky, jak může druhým pomoci a za jakou cenu. Protože všichni okolo něj mají problémy.

V této úpravě hraje místo chlapce dívka, což téma hry nutně posouvá jinak. Z původní předlohy zůstala v podstatě jen základní myšlenka. Tato úprava je jistě cílená, ale záměr inscenace nečteme zcela zřetelně a jednoznačně a klademe si nutně řadu otázek. Nakonec docházíme k tomu, že hlavním tématem je zřejmě psychosexuální jízva Jill, způsobená potlačováním její pudovosti rodiči už od dětství. Proto se v tomto odcizeném světě zamiluje do koně. Ale proč mu pak vypíchá oči? Protože kvůli lásce k němu se nemohla milovat s Alanem?

Ale to přece není dostatečný důvod. (V původní předloze viděl uctívány kůň chlapcovo selhání jako muže, a proto byl oslepen.) A také další vztahy či situace se tomuto tématu vzpírají. Například závislost dcery na matce je něco jiného než závislost syna. Stejně tak je něco jiného, když potká otce v kině na pornu (u Shaffera erotickém filmu) dcera nebo syn. Také vztah mezi psychiatrem a Jill se nutně musí vyvíjet jinak a těžko může být pominuto, že jde o osoby různého pohlaví.

Shaffer ve své předloze dává poměrně přesný návod, jak ji inscenovat: jako divadlo na divadle, kolem ringu. Hořovičtí to do značné míry dodržují. Ale v tomto principu demonstrace nemá místo hraní emocí (především matka), ale postoje, tématu. V tomto smyslu byl nejpřesnější představitel Alana. Nemají zde ale místo ani loutky koně - Jill je přece fascinovaná pohledem do očí koně a ty oči musí být živé - odpovídajícím znakem koně může být pohyb, dupání, frkání...A mohli bychom jmenovat i další problémy a klást další otázky. Divadlo na Vísce zůstalo ve sdělení tématu inscenace divákovi kdesi na cestě.

- ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

Divadlo na Vísce z Hořovic přijelo s inscenací, kterou nazvalo *Equus 06*. Tím jasně a důrazně dává najevo, že úprava známého textu P. Shaffera je velice rasantní. Především v tom, že hlavní postavu nehraje chlapec, ale jsou tu i další nemalé zásahy do původního textu, které jsou mnohdy šité na míru souboru.

Přiznám se upřímně, že jsem nikdy neměl tuto hru příliš v lásce, že jsem vždycky byl na rozpacích nad jejími temnými patologickými rysy a že žádná z jejích inscenací, kterou jsem viděl, mne nikdy zcela nepřesvědčila o uvěřitelnosti příběhu. Hořovičtí ano, neboť to, co se stane, je pro mne přijatelné jako obraz osudu mladé senzitivní dívky, která prožívá složitě, v různých zákrutách a pro-

tivenstvích své dospívání, s nímž si neví rady a hledá nějaké zakotvení, jistotu, ponořuje se kamsi do hlubin dávných mytologických paradigmat. Jill Šárky Veselý to věřím. A najednou se pro mne objevuje cosi z hlubinné Jungovy psychologie, z jeho duše tvořené imaginací, jež formuje individualitu a přitom je součástí kolektivního nevědomí.

Equus 06 se takto logicky, nutně a přirozeně stal ztlumeným, ztišeným komorním představením, protože jinak by se nedalo o tomto pojetí ani uvažovat - tím méně je vidět. Jistě se dá inscenaci ledacos vytýkat. Protože jsem ji viděl na přehlídce v Karlovině, odkud doputovala do Děčína, mohl bych dokonce srovnávat a připomínat

změny, k nimž došlo. Ale nic z toho neučiním, pro mne je *Equus 06* cenný tím „kopernikovským“ obratem, jež s ním v Hořovicích učinili a jenž se stal principem inscenace, která přes všechny otazníky a pochybnosti vynáší na světlo cosi, s čím se tak často nesetkáváme a o čem tak neradi mluvíme - duši jako vlastnost, která z nás činí lidi.

A jenom o tom nemluví, ale chce to ukázat - a leckdy se jí to daří - jednoduchými, ale ryze divadelními postupy. Vždyť ty koně, to je přece naivnost lidového divadla, jehož znakovost - jak víme už od Bogatyryjeva - má svou specifickou kvalitu a podobu.

Jan Císar

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ č. 8

A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE... NAPOSLEDY

rozhovor s herci Petrem Matouškem a Radkem Kotlabou

Kolik času jste spolu strávili na přípravě inscenace?

Rok.

Ne, půl.

Pro mě to byl skoro rok.

Ne. Já myslím, že rok jsme mluvili o tom, že to budeme hrát.

Od září přeci a premiéru jsme měli v červenci na „Létě na dlani“.

Tak třičtvrtě!

Hrozně dlouho jsme četli text.

Absence režijních poznámek ho totiž činí místy ne úplně logickým. Museli jsme si domýšlet, proč zrovna tohle se v tuhle chvíli v textu objevilo. Upřímně řečeno - nás to bavilo. Nebrali jsme to jako překážku v inscenování té věci, ale naopak jako něco, co nás poňoukalo, že i když to pro nás není čitelné s jednou hlavní myšlenkou, tím víc to chceme hrát.

Ríkám si, jestli „A tak tě prosím, kníže...“ má vlastně o něčem hlubším být, když si přečtu Vedralův názor, že nemám brát text Steigerwalda moc vážně. Vy ho také neberete moc vážně...

Bereme ho jako východisko. Hodně dlouho jsme

se s ním prali. Primárně pro nás text mluvil o klientelismu, korupci a o tom, že nejlépe se mají na světě svině - vyžírkové, že všechny režimy vydrží. To jsme si z textu vyčetli a myslíme si, že to v něm můžeme nechat a slouží nám jako základ pro klauniádu dvou chlapů. Pokud jde o přesah - kníže za oponou, který tam v 80. letech nutně musel být, tak ten nám je úplně volnej. Není tam přímý dohled moci, o tom to nehrajeme.

Pro mě je inscenace mnohem víc o tom, jak vy si hrajete.

Ano, to jsme chtěli. Text pro nás není primárně o něčem obsahově, ale je pro nás podkladem pro tu klauniádu. Kolik už jste do představení investovali vajec?

No tak vajíček jsme koupili - 14 představení - tak asi 24, některá se rozbila, tak 30.

Né, to ne. 20. Nevaříme přeci vždycky dvě. Vaříme podle počtu divá-

ků.

Dneska jsme dali dvě, protože jsme věděli, že musíme nasytit porotu. Pokud jste umazaná od páňvičky, tak to je v pořádku - to je záměr. V Rakovníku se nám stalo, že se lidé umazali o dno páňvičky a rukama si dodělali make-up. O šmouhách na obličejích nevěděli.

Celá snídaňová-páňvičková scéna v textu není. Vzniklo více takových nápadů nebo jste se jinak pevně drželi předlohy?

Není to otrocká inscenace textu. Dramaturgická a režijní práce je poměrně značná. Což je také důvod, že autor nám dovolil hrát zde na přehlídce naposledy. Nepřeje si, abychom jeho text s naším vpisováním nadále hráli. Považuje naše úpravy za poškození, narušení své poetiky. Přitom naše představení ani

neviděl. Četl jednu z verzí našeho scénáře a na tomto základě to zakázal. Vůbec nás nenapadlo, že dojde k takové kontroverzi s autorem. Chtěli jste si dát něco spolu jen ve dvou, protože se máte rádi?

My se máme rádi. To zní hrozně, ale my se máme rádi

jako chlapi, vid' Radku.

Viděli jste toto představení v podání Heřmánka a Duška?

Ne, to jsme byli malí, ale dodatečně jsme se dozvěděli, že režíroval sám Steigerwald, proto představení nemá režijní poznámky a scénář je jakoby nedopsaný. Text vyšel v Dili, tak jsme měli pocit, že je volně k dispozici. Což je, ale autor má právo každou změnu potvrdit nebo ne.

Jak se vám hrálo v Děčíně?

Tady se nám hrálo dobře, akorát jsme měli pocit, že dneska jsme víc pracovali, než jsme se bavili. Většinou se při představení bavíme a tady jsme si to odpracovali.

Podle čeho se vybíraly knížky, které rozdáváte divákům ke čtení?

Jeden den se vyrazilo do antikvariátu a byly vybrány podle vazby, vůbec ne podle obsahu, ale podle hezkých hřbetů.

Karel Steigerwald: A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE...

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav
režie: Martin Hermann

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Petici jsem podepsal, vajíčka jsem nedostal, ale jinak jsem se pobavil!

Luboš Fleischman, Stochov

Myšlím, že by si soubor měl vybrat. Buď echt, nebo juchů. Směsice obojího s nevydařenou improvizací vyznívá dost zmateně. Škoda, hezké nápady by nepůsobily tak vykořeněně.

Pavel Panenka, Děčín

Nápadité nápady. Měla jsem často dojem, že jde o improvizaci (ovšem zdařilou), ale asi to tak nebylo, a pak mi trošku uniká souvislost mezi těmi nápaditými nápady. Vajíčka byla výborná!

Kateřina Woláková, Velvary

Pracujete na nové věci?

Vzdáleně jsme inspirováni japonským autorem Šin'ichi Hošim. Japonská mentalita je nám cizí, a tak jsme si z toho vzali pouze motivy. Jde o krátké detektivní příběhy - „mikropovídky“ přenesené do Evropy, do Francie, do Paříže, do jednoho bytu, v kterém se vše prolíná a jde o to, jak se mění, ale vlastně nemění vše během krásného dvacátého století. Nemělo by to být navážno, ale uvidíme...

- jas -

Využité herecké příležitosti

Spodina (SPOlek DIvadelních Nadšenců) z Plzně nastudovala hru *Kočár* nejsvětější svátosti, kterou napsal francouzský dramatik Prosper Merimée. Je to inteligentně napsaná a velmi dobře vystavená konverzační komedie, jejíž provedení stojí a padá s hereckými výkony. Je to hra o tom, jak ženy vítězí nad muži a jakých zbraní k tomu využívají. Navíc je to povýšeno tím, že jde o vztah mezi místokrálem a herečkou, tedy o to, kdo vlastně bude vládnout.

Režiséři plzeňské inscenace Jiří Untermüller a Jakub Zindulka vedou inscenaci, s výjimkou závěru, velmi čistě v rovině konverzační komedie a soustředí se především na vedení herců. Úvodní scénu, kdy se Martinéz primitivně snaží krást místokráli obrazy a hodiny, tedy v podstatě malicherné věci, chápeme jako paralelu k tomu, jak Pericholová naopak elegantním způsobem získává hmotné i nehmotné statky.

Získat kočár od místokrále potřebuje pouze proto, aby došla do kostela, a pak už ne, takže jej daruje dál. Ale dosahuje stále výš - daruje ho církvi, a tak si vlastně omotá okolo prstu nejvyšší moc ve státě. Olga Ženíšková v postavě Pericholové odvádí slušný herecký výkon a v podstatě naplní, co je třeba pro vyznění celku. Má ale o něco snazší úlohu, než představitel místokrále, protože jí autor připravil možnosti pro rozehrání skutečného hereckého koncertu. František Šimánek se role místokrále zhostil velmi dobře. Nehraje charakter postavy, ale situace, z nichž posléze charakter vyplyne. Jeho herectví je komentující a nejsilnější je tam, kde používá střihy - v prudkých emočních změnách. Pokud sklouzne k popisnosti (především u scény s dalekohledem), působí situace najednou zdlouhavě. Jinak se režie dlouhé monology snaží ozvláštnovat a velmi dobře to vychází například

u Martinéze Ondřeje Dočkala (opakování o hedvábí pro milou). Odpovídajícím způsobem zafunguje také licenciát Tomáš D'Esquivel Davida Hatáka, z jehož vybudovaného monologu pochopíme, že hlavním vládcem je vlastně církev. Pro přesvědčivé vyznění a udržení čistoty žánru konverzační komedie by pak stačilo, kdyby se biskup pouze objevil po boku Pericholové a konstatoval, že církev od ní dostala kočár. Závěrečný obraz definitivní porážky místokrále a ovládnutí všeho Pericholovou by tak byl dostatečně jasný. Jenže Jakub Zindulka prezentuje biskupa poněkud karikaturně a rozehrání situace s vínem, kdy všichni zobou Pericholové z ruky, je naprosto zbytečné a zcela mimo žánr. Jako kdyby najednou přestala režie věřit textu. Škoda, protože jinak můžeme konstatovat, že jsme viděli zdařilé představení, které nás pobavilo.

- ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

Sobota 12. května 2007, čtyři představení. Kdysi jsme se jako porota vzbouřili, že čtyři představení denně je moc, ale teď se nedá nic dělat, musím čtyřikrát napsat, co jsem to zase viděl.

SPODINA (Spolek divadelních nadšenců) z Plzně a jejich inscenace *Kočáru* nejsvětější svátosti Prospera Merimée mne utvrdila v tom, že divadlo je herec, herec a ještě jednou herec. Ten příběh - spíše příhoda, ne-li skoro anekdota - o slabosti mužů a síle žen byl rozehrán v tradičních parametrech situ-

ace postavené, realizované a rozvinuté hereckou akcí.

Oba představitelé hlavní dvojice si nenechali ujít příležitost, která se jim takto nabídla. František Šimánek, ačkoliv jeho místokrál trpí pakostnicí, byl doslova nabitý neovládaným temperametem, energií, všemi možnými vášněmi i nezkrotnou touhou poroučet - aby tak rád na konec podlehl dvě milence.

Olga Ženíšková ji obdařila množstvím proměn, detailů, různých poloh využívajíc jak gest, mimiky, pohy-

bu, tak třeba i šatů, střevíčků. Byla mnohotvárná, ale přitom svou schopností předvádět se, hrát nezapřela herečku a hlavně: ženu. Kdysi jeden kritiků, který příliš nepřál MCHATu a Stanislavskému napsal, že je sice krásné prožívat, ale hlavní je, jak daleko dostřelí svou ženskostí paní Olga Knipper-Čechovová přes rampu. Olga Ženíšková dostřelila daleko.

Jan Císař

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ č. 6

Můj kůň mě neposlouchal

rozhovor s režisérkou Divadla na Vísce Hořovice Slávkou Hozovou

S režisérkou Divadla na Vísce Hořovice Slávkou Hozovou jsem si povídal hned po skončení představení EQUUS 06, přepadl jsem ji rovnou, když vyšla z šatny, kde s herci probírala první dojmy z představení.

Co jste jim říkala?

Řekla jsem jim, že jsou dobří. Hráli dobře, technika ale nic moc, zaseklo se nám světlo. Jinak byli výborní. Ačkoli je to u nás o fous větší, prostorově i uspořádáním nám to tady moc vyhovovalo.

Jste soubor mladý. Jak jste vznikli? V programové brožuře píšete, že jste soubor založili „zkusmo“...

Já jsem profesionální herečka, a když jsem opustila Prahu a vystěhovala jsem se na chalupu do Hořovic, tak mi přišlo, že je škoda, že místní scéna je nevyužitá. Tak jsem zašla za ředitelem a řekla jsem mu, že bychom mohli zkusmo něco založit... a že když se to osvědčí, že bychom klidně mohli zkusmo pokračovat, a bylo to. To bylo v lednu 2006. A hned jsme začali zkoušet. Takže teď jsme měli první výročí.

Máte v souboru lidi, kteří už předtím hráli divadlo?

Kdepak, to jsou lidi, kteří se přihlásili do konkurzu, který jsem vyhlásila. Přihlásilo se asi 30 lidí, zůstalo jich tak patnáct, někteří soubor postupně opouštěli, když zjistili, že herectví je docela náročná práce. Dnes tu hráli všichni členové, takže nás je jedenáct. Mají do toho velkou chuť. Teď v červnu chystáme další premiéru: Tanec na konci léta.

Vy jste text hry zásadně upravila, dokonce jste změnila mužskou postavu na ženskou. Co vás k tomu vedlo?

Musela jsem ji upravit, poněvadž nebyli kluci. Zásadní změnu v tom ale nevidím, protože tomu klukovi, který je tam původně, jde v podstatě o totéž, o nemožnost komunikace s dívkou, a v koni vidí sílu, to je základní. Shaffer to psal navíc o duchovnu, o Bohu a podobných věcech, já ale tahle témata potlačila. Když to pečlivě čtete, tak je to hlavně o nemožnosti komunikace dospívajícího člověka a o neschopnosti zařadit se někam. Spousta holek v tomhle věku (to mi potvrdilo dost koňáků) ty koně miluje, tu sílu, krásu. Je to o hledání možnosti k někomu se přitulit a vědět, že mě to ochrání, to je podstata věci.

Měla jsem připravenou úpravu s klukem, a když mi vybuchl, tak jsem

to přes noc předělala na holku a hned jsem cítila, že to má náboj, že to má sílu, to cítíte. Možná se to díky té změně podařilo ještě víc, u toho kluka by to možná tak nehrálo, protože by to musel být opravdu klučina. Křehká holka a silný kůň, to je o něčem jiném.

Proč jste si vybrali zrovna tuhle hru? Nebylo to na začátek příliš závažné?

Text jsem vybrala já. Říkala jsem si, že by nebylo dobré dělat pro začátek něco, co se vždy dělá mezi ochotníky. Chtělo by to něco navíc, něco lákavého, něco co se nedělá často. Žádný řachačky. Chtěla jsem, aby je to nutilo myslet, aby se naučili pracovat s rytmem, se zkratkou..., je to v podstatě taková školička. A všichni si to úžasně pochvalují. Říkali, kdybychom dělali něco jiného, tak nás to určitě nechytlo tak, jako tohle závažné téma, všichni jsme o tom společně dlouho přemýšleli. A to je to, co kolektiv stmeluje.

Byli jste se podívat někde u koní pro inspiraci?

Myslíte jako v Realistickém divadle, kde měli nařízeno chodit se bát do lesa, když hráli Lucernu? To ne. Myslím, že to nebylo třeba, tenhle pocit je nám všem tak známý, každý z nás to zná, že když je vám ouvej, tak se potřebujete k někomu přitulit a v něm vidět takovou tu sílu... Proto jsem tam taky tolik podtrhla tu rodinu, aby to byli opravdu takoví trochu trulanti, aby diváci jistě pochopili, že ta holka zázemí nikde neměla. Rodina nefunguje. Tatínkovi je to jedno a maminka neví, která bije.

Ztvárnění koní jste v inscenaci vyřešili pomocí kašírovaných hlav. Přemýšleli jste i o jiném řešení?

Hlavy koní, o tom jsem hodně přemýšlela, jak to vyřešit, aby to nebylo zavádějící, takže jsem to vyřešila dětskou maskou. To je dětství. To koresponduje s tou holkou, poněvadž se tam vrací do dětství. Je to jen obraz. Člověk, který chodí na divadlo, si to pospojuje.

Jste herečka, už jste někdy něco režírovala?

Režii jsem nikdy předtím nedělala, bylo to poprvé. Ale bylo příjemné stát na druhé straně.

Máte ráda koně?

Jezdila jsem na koních. Je to příjemný. Jenže ten můj kůň mě neposlouchal, když jsme jeli přes pole, tak se obrátil a šel domů.

- wlk -

Peter Shaffer, Slávka Hozová:
EQUUS 06
Divadlo na Vísce Hořovice
režie: Slávka Hozová

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Equus 06 měl smůlu v tom, že jsem jako prvního Equu viděla od Rádobydivadla Klapý na Děčínské bráně. Přestože se jedná o velmi silný příběh, tak tentokrát se divadelní zážitek nedostavil.

Jana Štrbová

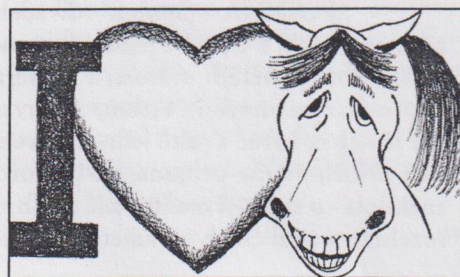
Silný příběh, ale nějak mě nestrlh. Koně na tyčce ve mně neprobudili ty pravé emoce, které jsou asi pro vnímaví této hry zapotřebí.

Kateřina Woláková, Velvary

To nebyl Shafferův Equus! Od začátku jsem dupal, o čem to je. O svůdnosti? O sexuální deviaci? O tom, že jsou chlapi prevíti? Ne, to nebyl Shafferův Equus!

Luboš Fleischmann, Stochov

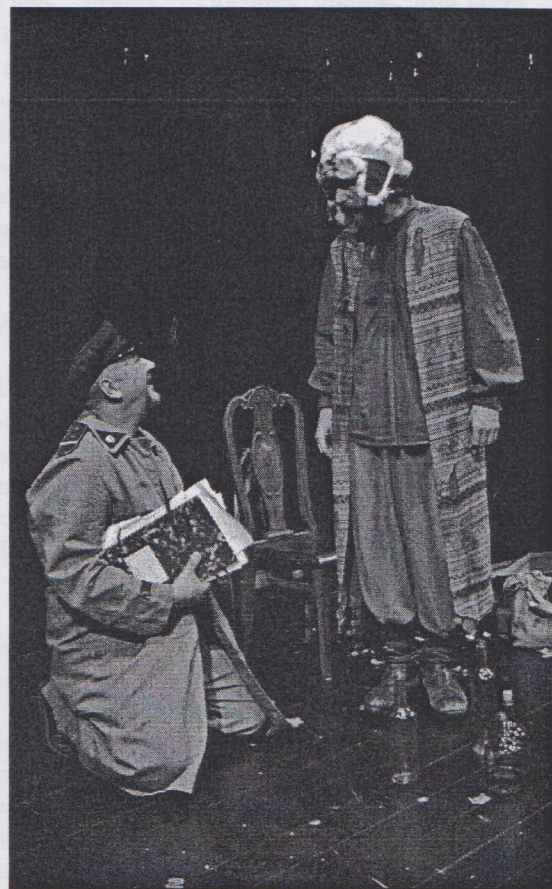
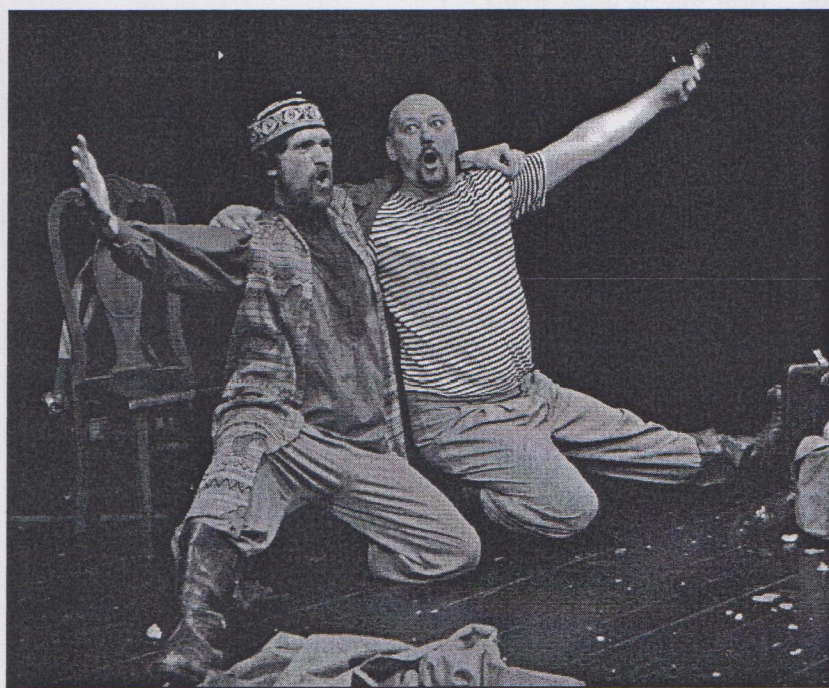

Steigerwaldova hra východiskem k hravosti

Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi se představilo s inscenací hry Karla Steigerwalda *A tak tě prosím, kníže...* Přesněji řečeno, nehrají Steigerwaldovu hru, ta se jim stává pouze východiskem. Vezmou si jen základní situaci, s níž dále pracují - dva chlapi, kteří se vzájemně přicházejí udat, přijdou na to, že když se dohodnou, tak se udat nemusí. Příběh v podstatě nepotřebují - slouží jim jen k rozjezdu a k tomu, aby se měli občas kam vrátit. Steigerwald využívá motivů z povídek Čechova a Saltykova-Šcedrina a ruské reálie v době vzniku hry (hrála se v roce 1982) sloužily i jako skrývačka k protitotalitnímu vyznění. Divadýlko na dlani kostýmy sice stylizuje do ruských poměrů, ale dál už s tím nepracuje, s výjimkou jednoho ruského tanečku. V této komedii jde totiž především o hravost, témata slouží k rozvíjení nápadů. To začíná už při příchodu kupce s výborně vymyšleným vybavením - židlí na

zádech počínaje, vodkou a starým vaříčem zdaleka nekonče. I vejce na slanině jsou usmaženy a divák ochutnává, divák je zapojen, i petici proti vypuštění rybníka podepisuje... Braní diváka do hry je velmi decentní a snad právě kostým napomáhá tomu, aby oba aktéři nepůsobili atakujícím dojmem, a tak je akceptujeme. Kupec Radka Kotlaby je intelektuálnější a praktický, notábl Petra Matouška impulzivnější, střídají se v tom, kdo je právě aktivní a rozvíjí dění, jsou rovnocennými partnery na jevišti. Neatakují nás gejzírem nápadů, ale vytvářejí atmosféru, kdy určitý nápad rozvíjejí a dotahují, kam až se povede - za všechny uveďme jako příklad práci s tyčí. A oba cítí přesnou míru v tom, kdy je rozvíjení nápadu pro diváka ještě únosné. Působí to dojmem, jako kdyby šlo o improvizaci, ale tak tomu není. V každém případě můžeme konstatovat, že se nám postarali o příjemnou zábavu.

- ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

Tak se ta čtyři představení pozoruhodně poskládala v celek; poslední dvě totiž jen potvrdila, že v tuto sobotu šlo o herectví. Pánové Matoušek a Kotlaba si upravili - radikálně a tvrdě - text Karla Steigerwalda *A tak tě prosím kníže*, aby si mohli - promiňte to slovo - na jevišti „zablbnout“. Prostě si hrát, dělat něco jako klauniádu. Jde jim to dobře, pocit svobodné hry, která nechce nic temati-

zovat, ale jen tak se pro radost rozvíjet, je v tom jejich představení značně silný.

To dámy Veronika Týcová a Eva Andělová tematizují; někdy dokonce - díky předloze, která nepostrádá sladkobolné rysy a na druhé straně jisté polohy tak důvěrně známé z populárního románu *Vejce a já o americké domácnosti a americké hospodyňce* - na vlně značně středoproudní. Ale: obě

jsou dobré, obě spoléhají především na své herectví, obě překonávají ty trochu plytké polohy textu svou hereckou kvalitou. A tak také potvrzují to, co v době mého mládí objevil Činoherní klub a co si nesu v sobě celý život: možnosti herce jsou možnosti člověka. Dá se to také říci obráceně: možnosti člověka jsou koneckonců také možnosti herce.

Jan Císar

Nasávám publikum

rozhovor s Ladislavem Valešem, režisérem inscenace *Liz a Betty*

Liz Fullerová: LIZ A BETTY
Rádobydivadlo Klapý
režie: Ladislav Valeš

Jak dlouho byste vydržel doma s Betty Davisovou?

No, tak já osobně bych vydržel s Betty Davisovou tak maximálně tři dny. To není nic ve zlém... tři dny bych vydržel.

Jak jste přišli na text Liz Fullerové?

Myslím, že to byla jen náhoda. Četl jsem o tom představení v Divadelních novinách. Představení dělal v Ungeltu pan Smoček s Alenou Vránovou. Řekl jsem si, že když to dělal pan Smoček, tak to bude určitě chytrá věc, i když je to tak trochu bulvár. V té době jsme měli rozzkoušenou jinou věc, kde nebyla příležitost ani pro Evu, ani pro Veroniku, takže se nám hra hodila.

V Ungeltu hru uvádí pod názvem Perla Hollywoodu. Proč vy jste zvolili jiný název?

Asi proto, že neumíme tak perlit... Zdál se nám příhodnější název Liz a Betty. Hra se také uvádí pod názvem Já a Jezábel. Je napsaná pro dvě herečky, ale původně s ní jezdila paní Fullerová sama. Bylo to takové talk show. Pak jí ale někdo poradil, aby to rozepsala pro dvě herečky, a já jsem moc rád, že to tak udělala. Text jsme považovali za velmi zdařilý, takže jsme v něm udělali jen nepatrné úpravy. Já bych víc škrtal, ale když jsme to zkoušeli, dámám se to takhle líbilo...

Když se obsazuje postava skutečné herečky, je těžké se ubránit srovnání s její představitelkou... Podívali jste se na filmy s Bette Davis?

Úplně náhodou dávali v televizi film Vše o Evě, o kterém se také v představení mluví, ale až poté, kdy jsme to měli nazkoušené. V něm ale neměla Bette zvlášť velkou roli. Snažil jsem se o ní sehnat materiály, ale je jich málo. Docela se divím - herečka, která dostala dva Oscary, a není lehké najít její filmografii, není o ní nic v časopisech, ani ji příliš nezmiňují dobové knihy. Větší štěstí měli herci jako Paul Newman

nebo Kate Hepburnová. Ona je trochu opomíjená. A když jsme se na ten film dívali, tak se ukázalo, že některé věci jsme měli v představení předznamenáné. A přátelé, kteří viděli představení s paní Vránovou, říkali, že třeba v některých gestech, mimice jsme se shodli. Možná je to dílo náhody... A každý režisér to může vidět jinak, ale ta postava určitě svádí k podobné interpretaci. My jsme Betty měli zpočátku v měkkých, pastelovějších barvách, nebyla tak razantní jako je teď, ale možná by mohla ještě přidat.

Hru napsala žena, hrají v ní dvě ženy - jak se vám režírovalo? Nebylo to pro vás - muže - těžké?

Myslím si, že ne. Na kontě už mám hodně představení a můj soubor je převážně složen ze žen - a vůbec jsem musel se ženami pracovat, i hry jsem vybíral podle toho, jak kterou ženu znám... Jsem spíš na jejich straně, myslím si, že žena má i díky mateřství bohatší, plnější, ale také složitější život než muž.

Přesto - nehádali jste se s herečkama během zkoušení?

Ale samozřejmě. Už se nehádám s Evou Andělovou, která mě za ta léta zná, ale s Veronikou se hádámě vždycky. To už patří ke koloritu, vždycky ale dojde k třesku, který posune jak mě, tak ji - a potažmo i Evu. Ta pak říká, že už s námi nikdy dělat nebude, ale vždycky nakonec dělá...

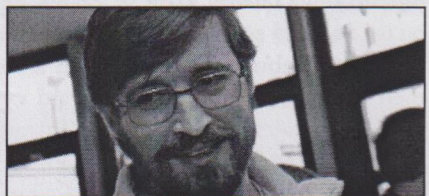
Před představením jste stál mezi diváky a sledoval je... proč?

Spíš to bylo proto, kdyby potřebovali pomoci se židličkou... Ale člověk při tom nasává, jaké je publikum. Nasávám to, co s sebou lidé přinesou, jak si sedají, jak se mezi sebou baví...Dovolím si říct, že už mám i cit, jakým směrem podle toho představení posouvat. Potom jdu ještě na poslední chvíli za děvčaty a říkám jim, jak je publikum naladěné, aby se nenervovaly a šly do toho.

- luna -

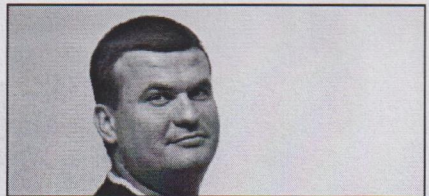
CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Byl to moc fajn večer, děkuji. Tenhle kus vyžaduje dvě opravdové herečky a Láďa Valeš je má. Rejstřík a kouzlo Veroniky Týcové jsou takové, že bych jí jednou přál aspoň malého „oskárka“.

Pavel Panenka, Děčín

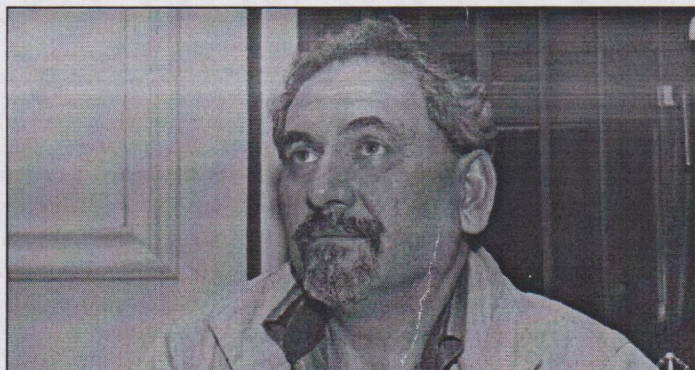
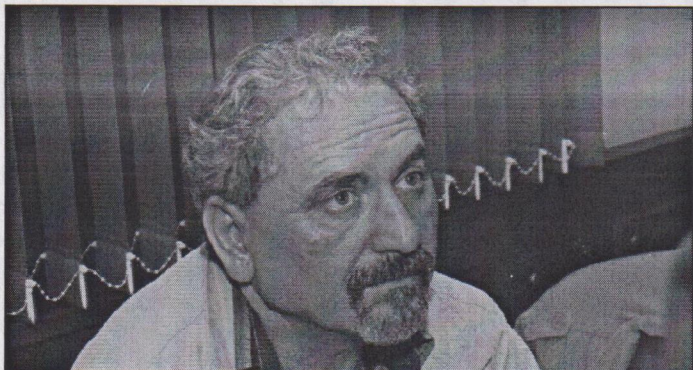
Moc jsem byl spokojený. Herecký koncert. Dobrá práce, Láďo Valeši.

Luboš Fleischmann, Stochov

Mile, přátelsky, odpočinkově plynoucí vyprávění. Úžasné herecky. Ke konci možná trošku moc odpočinkově plynoucí, ale pořád příjemně.

Kateřina Woláková, Velvary

Sólo pro dvě herečky

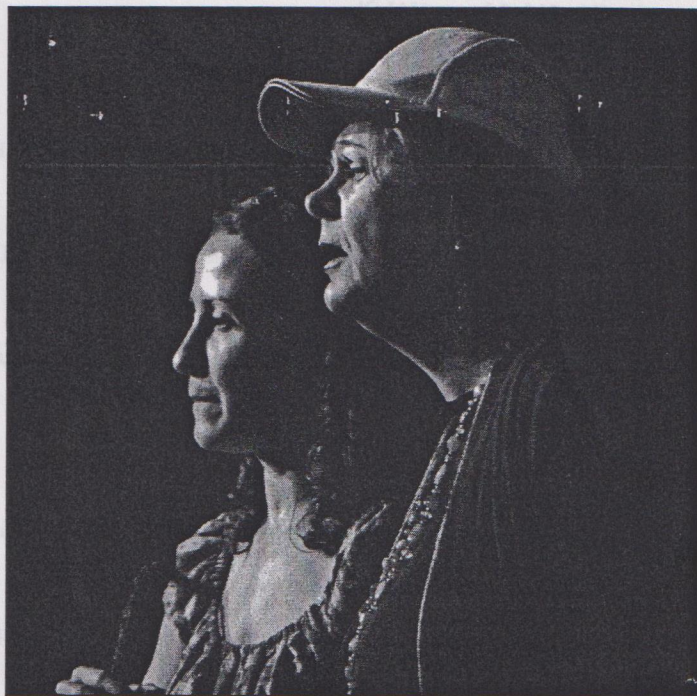
Komedie americké autorky Liz Fullerové o jejím setkání se slavnou herečkou Betty Davisovou, nazvaná jednoduše Liz a Betty, je slušně rutinně napsanou hrou pro dvě zkušené herečky. A ty Rádobydivadlo Klapý ve Veronice Týcové (Liz) a Evě Andělové (Betty) rozhodně má.

Hra je vyprávěním Liz postaveným především na slovním humoru a slovních situacích a obě herečky jsou schopné pracovat se slovem, s přesnými střihy, takže pointy vycházejí vesměs velmi dobře. Postava sarkastické Betty, tak jak ji autorka napsala, je v podstatě prostředkem k sebeuvědomění Liz. Prostředkem k tomu, aby si Liz uvědomila, že má být svá a nikoliv napodobovat svůj idol. Jakkoliv je nesporně pevně režijně vedený celek (režie Ladislav Vales) působivý a příjemný, přesto se domníváme, že by bylo možné posunout jej ještě dál. Je otázkou, zda by neprospělo zkrácení inscenace vypuštěním některých dnů, protože řada z nich je jen variací

na situaci, kterou už známe a představení se tak stává trochu stereotypním. Například vztah Bety k Christopherovi je dostatečně ukázán v situaci na pláži, a tak je situace s maskou a snad i omalovánkami zbytečná. K určitému stereotypu patrně přispívají i neustálé odchody Betty za šály. Je to jistě řešení možné. Ale vzhledem k tomu, že jsou na jevišti všechny rekvizity (s výjimkou slunečníku a plotu), nabízí se otázka, zda by stála přítomnost Betty na jevišti nebyla více v řádu inscenace. Další otázkou ale také je, zda některé tyto předměty (slunečník, plot, slané tyčinky...) nejsou zbytné - vždyť jde o vyprávění - a zda práce s nimi poněkud nebrzdí temporytmus inscenace.

Přes uvedené připomínky jde ale rozhodně o inscenaci kvalitní, kterou jsme díky výkonům obou hereček sledovali se zájmem (i přes zmíněný stereotyp) až do samotného závěru.

- ex -

SBOHEM DĚČÍNE, VÍTEJ TŘEBÍČI!

Děčínská část přehlídky je u konce, třebíčská začíná ve středu 16. května dopoledne. Zpravodaj vás bude (dez)informovat a bavit samozřejmě také v Třebíči. Děčínská čísla si můžete stáhnout na www.amaterskascena.cz.

Středa 16.5.2007

10:00 - 11:15 Esence Praha / režie: Marie Kubrová - Carlo Gozzi, M. Kubrová: Královna jelenem

13:30 - 14:40 Divadlo Bez střechy Vyškov / režie: Petr Nýdrle - Tankred Dorst: Patříš mi! aneb Fernando Krapp mi napsal dopis

16:00 - 17:00 Slavnostní zahájení Divadelní Třebíče v Malovaném domě

18:00 - 20:00 Seminář (Královna jelenem, Patříš mi!)

20:00 - 21:30 DS KLAS Klášterec nad Ohří / režie: Miroslav Nyklíček - Z. Kovalová, M. Nyklíček na motivy filmu Hala Salwena: HALÓ!

22:00 - 23:00 Seminář (HALÓ!)

Čtvrtek 17.5.2007

10:00 - 11:35 Divadlo Zdrhovadlo Klášterec nad Ohří / režie: Václav Polda - Ray Bradbury: 451

13:30 - 14:30 Seminář (451)

14:30 - 16:30 Bílinské divadelní minimum / režie: Michal Chalupný - Tracy Letts: Zabiják Joe

19:00 - 20:00 Seminář (Zabiják Joe)

20:00 - 21:45 DS Zmatkaři Dobronín / režie: Ladislav Valeš - Axel Hellstenius: Elling a Kjell Bjarne aneb Chvála bláznovství

22:30 - 23:30 Seminář (Elling a Kjell Bjarne aneb Chvála bláznovství)

Pátek 18.5.2007

10:00 - 12:25 DS Divná Bára Praha / režie: Jiří Benda - Jiří Benda: Příští zastávka Nanga Parbat

14:00 - 15:00 Seminář (Příští zastávka Nanga Parbat)

14:30 - 16:20 Rádobydivadlo Klapý / režie: Jaroslav Kodeš - Peter Shaffer: Equus

17:30 - 18:30 Seminář (Equus)

19:30 - 21:00 Divadlo Bez střechy Vyškov / režie: Ladislav Stýblo - Ch. Marlowe, J.W. Goethe, L. Stýblo: Té síly díl jsem já

22:00 - 23:00 Seminář (Té síly díl jsem já)

Sobota 19.5.2007

10:00 - 12:30 Šumavský ochotnický spolek ? ŠOS Prachatice / režie: Jaromír Hruška - Carlo Goldoni: Poprask na laguně aneb Živí a zdraví

14:30 - 15:30 Seminář (Poprask na laguně aneb ?Živí a zdraví?)

15:30 - 17:00 DIVADLO (bez záruky) PRAHA / režie: David Slížek - Christo Bojčev: Titanic orchestra

19:00 - 20:00 Seminář (Titanic orchestra)

20:00 - 21:30 Amatéřský divadelní spolek RiYo Praha / režie: Aleš Prstek - Jean-Claude Grumberg: Nej-
spíš sníš

22:30 - 23:30 Seminář (Nejspíš sníš)

Neděle 20.5.2007

10:00 - 11:15 Divadlo Commedia Poprad / režie: Marián Čižmárik, Vlado Benko - Edward Albee: ZOO

11:30 - 12:30 Slavnostní zakončení Celostátní přehlídky Divadelní Děčín / Divadelní Třebíč 2007

DNES

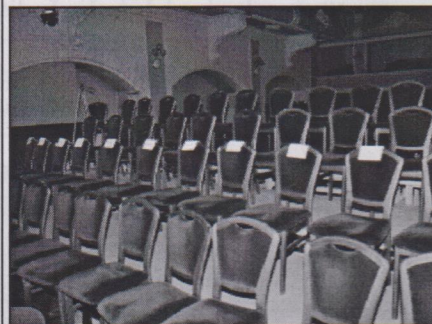
NEDĚLE 13. KVĚTNA

10:00 - 12:00 Malá scéna Zlín / režie:
Jan Leflík - Werner Schwab: Lidumor
aneb Má játra beze smyslu

13:00 - 14:00 Seminář (Lidumor aneb
Má játra beze smyslu)

ZÍTRA

PONDĚLÍ 14. KVĚTNA

ROZLOUČENÍ

Na toto místo jsme už neměli co dát. Tak vám aspoň děkujeme, že jste byli tak věrnými, pozornými, vytrvalými, náročnými, asertivními, aktivními, pozitivními, negativními, neutrálními, neúnavnými, skvělými, okouzujícími, inteligentními, krásnými, milými, vděčnými, váženými, odvážnými, srdečnými, laskavými, obětavými, solventními, kučeravými, plavovlasými, platíci, placeními, zasvěcenými, posvěcenými, osvěcenými, nasvěcenými, perfidními, pitoreskními, fantastickými, retardovanými, relativními, nebo alespoň hypotetickými čtenáři!

Vaše redakce Zpravodaje

Zpravodaj XVI. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín / Divadelní Třebíč 2007. Redakce: Lenka Novotná, Lucie Nálevková, Radim Wolák, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.